

10 Opinie

Slechte zaak dat de Maastrichtse rechtbank wordt gestript

16 Bergbroeder

Hij wil helpen, maar wordt op de UM-burelen niet serieus genomen

5 PAS-festival

Parcours of Art and Science, or PAS, is “a kind of tasting for science and art,” says Jacques Reiners, head of the organising body Studium Generale. It contains forty lectures and seventy activities with numerous music performances.

observant|2

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 3 september 2015

Last Monday the academic year was opened, see page 7, 8 and 9 Photo: Loraine Bodewes

nl

Paul: universiteit moet leef- en werkbaar blijven

Community building, bouwen aan de gemeenschap. En dan niet alleen de academische gemeenschap van studenten en staf, maar ook de omgeving: de stad Maastricht, de regio. Het komt in het nieuwe strategisch programma van de UM.

Het was meteen ook het motto van de opening van het academisch jaar, afgelopen maandag in het Vrijthoftheater. Bestuursvoorzitter Martin Paul kondigde aan dat, als het aan het college van bestuur ligt, het nieuwe strategisch programma van de Universiteit Maastricht rond acht thema's zal worden opgebouwd, waarvan *community building* niet de onbelangrijkste is.

Wat Paul betreft is de gemeenschap, zowel binnen als buiten de UM, overigens van harte uitgenodigd om mee te denken over de invulling van het strategisch programma 2016: “We maken er geen autistische exercitie van.”

Wel krijgt de ‘eigen’ gemeenschap aparte aandacht: de universiteit moet vooral “leef- en werkbaar” blijven; een nieuw HRM-beleid moet iets gaan doen aan het teveel aan tijdelijke banen, aan de grote onderwijslast voor docenten, aan de onduidelijke carrièreperspectieven. De UM hoopt straks uit de opbrengst van het leenstelsel zo'n 150 nieuwe docenten aan te kunnen

trekken, zei Paul. Dat zou dan in ieder geval een gunstig effect zijn van alle maatregelen die de afgelopen jaren van overheidswege over de universiteiten zijn uitgestort, van de prestatieafspraken tot wetenschapsagenda. Maatregelen die niet altijd passen, die niet altijd gewaardeerd worden door de instellingen. Met een grappige parabel over een eigenwijze kleermaker (de overheid) die een klant ompraat totdat hij een slecht zittend pak accepteert, riep hij de universiteiten (de klanten) op tot meer assertiviteit: de ‘kleermaker’ heeft de beste bedoelingen maar “wij moeten onze stem vaker laten horen”.

Ook bij de andere strategische UM-thema's (waaronder onderwijs, onderzoek, internationalisering) plaatste Paul kritische kanttekeningen. Niet voor het eerst liet hij weten dat het UM-motto *Leading in learning* wat hem betreft de prullenbak in kan. Van jezelf kun je zo iets niet zeggen, dat moeten anderen doen, vindt hij.

Wetenschappelijk onderzoek? Daar moet de kwaliteit voorop staan, niet de kwantiteit. En wat de nationale wetenschapsagenda betreft, waar ook de bevolking de kans krijgt researchwensen te uiten: allemaal leuk en aardig maar zonder extra geld kan dit idee uitmonden in een verschuiving van bud-

Lees verder op pagina 3

eng

Slight increase of first-year students

Last Sunday president Martin Paul welcomed international freshmen Photo: Loraine Bodewes

It appears that there is a slight increase in the number of first-year students. This is shown by the provisional enrolment figures. Maastricht University received 24,028 first-year pre-enrolments this year. Of them, 6,183 have already received the ‘approved’ stamp. This means that their registration has been fully completed and they have actually embarked upon a study pro-

gramme in Maastricht. For the bachelors, 5 per cent more of the enrolments have been ‘approved’ compared to last year around this time and for the masters the figure is 0.1 per cent. It is not clear what caused this increase, says spokesperson Caroline Roulaux. “The difference is too

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Caroline Kortbeek (1963, Eindhoven) **In het dagelijks leven:** Examencoördinator bij de School of Business and Economics (SBE), sinds 2008 **Woonplaats:** Berg en Terblijt **Burgerlijke staat:** Woont samen met Drean; twee dochters, Jamilla (24) en Tika (16), en zoon Gideon (14)

“Liever in de Daf 33 dan in de Ford Fairlane”

Foto: Loraine Bodewes

Vader of moeder? Ik had een betere band met mijn moeder. Mijn vader was een briljante neuroloog maar hij was nooit thuis, werkte altijd. We waren met acht kinderen, aten strikt om 18.00 uur maar hij was er nooit voor zevenen. Dat vonden we ook niet heel erg, want van hem moesten we stil zijn. We zijn een keer met twee auto's op vakantie gegaan. Mijn moeder in een Daf 33, met een afbeelding van een slak op de motorkap, en mijn vader in een Ford Fairlane, zo'n grote Amerikaanse bak. In de Daf werd gezongen, in de Ford heerste diepe stilte. Gelukkig mochten we wisselen tijdens tussenstops. Mijn vader was dominant, onvoorspelbaar en sfeerbepalend. Alle kinderen hebben daardoor voelsprietten voor sfeer ontwikkeld. Ik heb er later nog lang over gedaan om een zekere boosheid weg te werken, maar dat is wel gelukt. Op het eind van zijn leven hadden we een goede band. Hij is slechts 68 geworden.

Wetenschap of alternatieve geneeswijzen? Allebei. Ik denk dat de maatschappij van beide kan profiteren, alleen beschouwt de medische wetenschap mensen te vaak als een verzameling onderdelen en niet als een geheel. Ik heb een eigen praktijk voor reflexzonetherapie, waarbij ik wel holistisch te werk ga. Hierbij vormen de voeten de 'ingang' voor een behandeling van hoofdpijn, rugpijn, noem maar op. Soms ontstaan die klachten tijdens de rouwverwerking en daarin ben ik gespecialiseerd. Maar ik kom er steeds minder aan toe en overweeg om te stoppen. Ik heb zoveel gewerkt bij SBE dat de praktijk is ondergesneeuwd. Bovendien worden de eisen van de verzekeraar steeds strenger en moet ik straks een examen doen dat ik al twee keer eerder heb gehaald.

Ik was een verlegen kind. Helemaal niet. Ik was klassenvertegenwoordiger en ging regelmatig in discussie met leraren. We deden wedstrijde wie het vaakst de klas werd uitgestuurd,

één keer werd m'n schooltas achter me aan gegooid. In de derde, weet ik nog, gingen we staken. Geen idee waarom. Alle leerlingen stonden tegen de achtermuur toen een jonge lerares onzeker de klas in liep. Ik vond het zo zielig dat ik me daarna altijd voorbeeldig heb gedragen. Sporten vond ik het leukst, ik heb zelf geturnd, gezwommen en getennist.

Laatste film? *La Famille Bélier*, draaide vóór de zomer in Lumière. Het is een komedie over een doof gezin, waarvan de dochter de enige is die kan horen en zangeres wil worden. Ik heb 'm twee keer in één week gezien. De eerste keer met mijn zussen, die vonden dat het meisje op mijn dochter Tika leek. En daarna met Tika. Ja, ze zag zelf ook enige gelijkenis.

Grootste ergernis bij SBE? Oneerlijkheid van studenten. Laatst beweerde er eentje dat hij het verkeerde examen had gekregen. Iets wat gewoon niet waar was, we bewaren alle formulieren. Ook klagen ze soms over een spelfout in een toets, en dan denk ik: kijk eens hoe goed je het hier hebt, hoe goed alles is georganiseerd. Examenfraude met telefoons komt nauwelijks meer voor sinds we detecteren op w's. Ik heb dat jaren geleden aangekaart. Sommige studenten gingen wel vijf keer naar de wc tijdens een tentamen.

Wat was jouw laatste tentamen? Jeeetje, even denken... Pathologie, denk ik. Dat was onderdeel van de hbo-opleiding voor reflexzonetherapie. Ik slaagde steeds met achten en negens. Ik ben een *streber*. Niet dat ik per se de beste wil zijn maar ik wil het wel goed doen. Zeker als ik vind dat ik het niveau aankan, hbo moet lukken als vwo'er.

Grootste angst? Dat er iets met de kinderen gebeurt. De zoon van mijn zus is als 17-jarige voor de trein gesprongen, en ik heb van dichtbij gezien wat dat betekent voor de achterblijvers. Het was een gewone puber, die zich voorbereidde op de studie

geneeskunde. We denken dat hij op het fatale moment een acute psychose heeft gehad. Zelf hou ik mijn kinderen niet steeds in de gaten, integendeel, mijn dochter reist vanaf januari door Azië. Veel plezier! Ik begeleid ze wel, maar probeer ze zo min mogelijk te sturen. Dat is niet altijd makkelijk. Een paar jaar geleden kwam ze met een vriendje aanzetten waar ik niet echt blij mee was. Maar goed, dat herken ik dan ook weer van mezelf.

Strandvakantie of stedentrip? Eind september gaan we naar Lissabon maar ik hou vooral van actieve vakanties. Een paar jaar geleden hebben we rondgetrokken in IJsland. Mijn vriend en ik waren allebei vijftig geworden en we wilden iets bijzonders doen, met z'n tweeën. We hebben er een auto gehuurd en zijn in het wild gaan kamperen. Heerlijk, die ruimte. De dagen zijn er lang. En licht, een oogmaskertje is 's nachts zeker aan te raden.

Als ik de tijd kon terugdraaien, dan... Zou ik gaan studeren. Na het vwo wilde mijn vader dat ik geneeskunde ging doen, maar ik zag op tegen de jarenlange opleiding. Bovendien verlangde ik naar een gezin. Zelf had ik drie voorkeuren: fysiotherapie, waarmee je geheid werkloos werd; de sportacademie, terwijl ik een slechte rug en knie had; en verloskunde, maar wat bleek, ik was twee weken te jong en moest dus een jaar wachten. Toen ben ik de opleiding tot laborant klinische fysiologie gaan doen, een dual traject met werken en leren. Ik had ooit vakantiewerk gedaan bij mijn vader. Ik heb soms spijt gehad dat ik me niet voor een universitaire studie had ingeschreven. Je kunt dan tegen een plafond botsen omdat je een bepaald papiertje mist. Maar goed, het pad dat ik heb afgelegd, heeft me gevormd tot wat ik ben: een gelukkig mens.

Nieuw beleid woningsplitsing

Eigenaar studentenpand moet zorgen voor eigen fietsenstalling

Sinds 17 juli gelden in Maastricht nieuwe regels voor het splitsen van woningen, bijvoorbeeld voor de verbouw tot een studentenhuis. Nadat er de laatste jaren volgens wethouder Gerdo van Grootheest een "rariteitenkabinet van regels" is ontstaan, is er nu "simpeler beleid". Opvallendste maatregel: wie studenten wil gaan huisvesten, zal op eigen terrein moeten zorgen voor een fietsenstalling en een bergruimte voor huishoudelijk afval.

Klachten over illegale kamerverhuur, onveilige woonomstandigheden en overlast horen bij een studentenstad, ook Maastricht. In de wijk Brusselsepoort nodigden buurtbewoners twee jaar geleden alle raadsleden uit om de wildgroei aan studentenhuisen met eigen ogen te aanschouwen. En dat terwijl daar in een groot gebied al de 'nee tenzij' regel gold, wat betekent dat alleen nog onder bijzondere omstandigheden kamerverhuur wordt toegestaan. In Limmel werd een jaar geleden, na aanhoudende onrust over de vele studentencomplexen, ook de 'nee tenzij' regel ingevoerd. In andere Maastrichtse buurten vond de gemeente het echter niet nodig om de woningsplitsing aan banden te leggen, daar gold de 'ja mits' regel. Met andere woorden: onduidelijkheid.

Sinds 17 juli is het woningsplitsingsbeleid "eenduidiger", zegt wethouder Gerdo van Grootheest (ruimtelijke ontwikkeling, wonen en milieu). De gemeente maakt geen onderscheid meer tussen buurten. Verder zijn de afmetingen aangepast aan het landelijk geldende Bouwbesluit dat zegt dat studentenwoningen minimaal 15 vierkante meter moeten zijn (dit was in Maastricht 20 vierkante meter). Ook komen voortaan alleen huizen met minimaal 110 vierkante meter woonoppervlak in aanmerking voor de verbouw tot onder meer studentenhuis. Om klachten over rondslingerende rode afvalzakken en fietsen te verminderen, moet de eigenaar zorgen voor een eigen

Dit wil de gemeente in de toekomst niet meer zien Foto: Joey Roberts

fietsenberging en een ruimte voor huishoudelijk afval. Als die er niet is in de tuin of woning, moet er naar een andere oplossing worden gezocht (bijvoorbeeld het huren van stallingsruimte) waarbij de gemeente zegt mee te willen denken. Het is de vraag of de brandveiligheid er op vooruit gaat – wat als studenten niet de moeite nemen hun fiets in het tuinhuis te parkeren, maar deze in de gang achterlaten en zo de voordeur barricaderen? Van Grootheest wijst in zijn antwoord op de verantwoordelijkheid van de eigenaar en de huurder.

De fietsenstallingsregel geldt voor nieuwe pandeigenaren, maar ook voor degenen die tijdens de controles van het lopende project Veilige Kamers (de gemeente controleert 500 studentenpanden

op brandveiligheid en het bestemmingsplan) op de vingers zijn getikt omdat er niet is voldaan aan het geldende bestemmingsplan.

"Je ziet dat we uitgroeien tot een volwassen studentenstad", zegt Van Grootheest. "Als gemeente willen we voldoende kwalitatieve huisvesting voor studenten én een leefbare stad voor iedereen."

Voor vragen over het nieuwe beleid kan men op maandag 21 september en maandag 26 oktober tussen 13.30 en 16.30 uur terecht bij de balie van het gemeenteloket in het stadskantoor.

Wendy Degens

Maastrichtse bètamasters van start

Afgelopen zomer gaf de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie (NVAO) groen licht voor twee nieuwe Maastrichtse bèta-masteropleidingen: biobased materials en systeembio. In januari gaf de minister al zijn goedkeuring. De masters passen in de UM-strategie om het bèta-onderwijs te versterken.

De opleiding biobased materials wordt gegeven op Chemelot, in het nieuwe pand Centre court.

In deze master draait het om de vraag hoe je materialen en producten kunt maken uit biologische grondstoffen. Op termijn rekent men op een jaarlijkse instroom van 25 studenten; voor dit jaar zijn zes studenten geselecteerd. Dat heeft volgens Thomas Cleij, dean van het Science Program, te maken met de late toestemming van de NVAO.

De master systeembio is gevestigd op de Maastricht Health Campus. Systeembio is een nieuw interdisciplinair vakgebied waarbij

de traditionele biologie en levenswetenschappen worden gecombineerd met informatica en wis-kunde. Het is de eerste zelfstandige master op dit terrein in Nederland, aldus het persbericht. De eerste lichting bestaat uit slechts drie studenten. Ook hier verwacht men uiteindelijk een instroom van 25 studenten.

Maurice Timmermans

Lichte stijging eerstejaars

Het lijkt erop dat het aantal eerstejaars licht stijgt. Dat blijkt uit de voorlopige inschrijvingscijfers. De Universiteit Maastricht kreeg dit jaar 24.028 vooraanmeldingen van eerstejaars. Daarvan hebben er inmiddels 6183 het predicaat 'approved' gekregen. Dat betekent dat hun inschrijving volledig is afgerond en zij dus daadwerkelijk zijn begonnen aan een studie in Maastricht. Er zijn bij de bachelor 5 procent meer 'approved' aanmeldingen dan vorig jaar rond deze tijd en bij de masters 0,1 procent. Wat deze stijging veroorzaakt, is niet duidelijk, zegt woordvoerder Caroline Roulaux. "Daarvoor is het verschil te klein; het fluctueert altijd. Pas bij de officiële telling in oktober zien we of er daadwerkelijk een stijging is en hoeveel procent die bedraagt."

Wat verder opvalt, is de populariteit van kennis-technologie. Het aantal 'approved' aanmeldingen is daar met 69 procent toegenomen ten opzichte van vorig jaar. "Waar dat aan ligt, is voor ons ook koffiedik kijken", zegt Ralf Peeters, vice-voorzitter van het Department of Knowledge Engineering. "We hebben geen speciale campagne gevoerd. Wel zagen we de afgelopen twee jaar meer toestroom op de open dagen. Bèta-opleidingen in het algemeen zijn de afgelopen vijftien jaar steeds populairder geworden, dat kan een rol spelen. Misschien zijn we zichtbaarder nu we naar de Tapijnkazerne zijn verhuisd. Aan de andere kant komt een groot deel van de nieuwe studenten uit het buitenland, dan verwacht je niet dat een verandering in Maastricht effect heeft."

Er is altijd een verschil tussen de vooraanmeldingen en het aantal studenten dat uiteindelijk echt naar Maastricht komt. Mensen kiezen bijvoorbeeld toch voor een andere universiteit of halen de selectie of loting niet. In oktober zijn alle aanmeldingsprocedures afgerond en is het aantal definitieve inschrijvingen bekend.

CF

Student voorbereiden op arbeidsmarkt

Vervolg van pagina 1

getten en het snijden in fundamenteel onderzoek. Daar is niemand mee gediend, vindt Paul. Opvallend element ten slotte in het nieuwe strategische programma: de nadruk op de verantwoordelijkheid van de universiteit voor de toekomst van haar afgestudeerden, ook wel *employability* genoemd. "Voorbereiden op de arbeidsmarkt mogen sommigen niet academisch vinden, maar het is belangrijk", zei Paul. Net als de poging om via Kennis-As projecten werkgelegenheid te scheppen. Laatste thema: de duurzame universiteit. De UM heeft het Green Office, door studenten gerund, en poogt het ideaal niet alleen uit te dragen maar het ook te 'leven'. Op die weg moet de UM verder, zei Paul.

Wammes Bos

Meer Opening academisch jaar op pagina 7-9

Ze ontvangen me alsof ik de eerste ben met het probleem. "Het was zeker schrikken?" Ik knik bevestigend. De accountmanager neemt de tijd en spreekt de vervolgstappen rustig door. Zij zal me aan de hand nemen en alles voor me regelen. Ik geef me langzaam aan haar over: dit voelt veilig en professioneel. Ik mag altijd bellen of mailen, ongeacht de vraag of wens. Dat hoort bij de service. En inderdaad, de ene afspraak na de andere wordt voor me ingepland en ik ontvang ze keurig in zowel e-mails als per brief. Er wordt met me meegedacht en geanticipeerd op mijn mogelijke wensen en keuzes. Ongevraagd worden er deskundigen bijgehaald die mij kunnen helpen.

Er is vrij parkeren, gratis koffie en thee en de sfeer is aangenaam. Het personeel is vriendelijk en attent, hoe druk het ook moge zijn. Ik spreek verschillende professionals die

dagelijks hetzelfde verhaal moeten vertellen aan een oneindige variëteit aan klanten, maar de aandacht blijft gefixeerd op die ene klant die tegenover hen zit. Dat doe ik ze niet na. Vervolgens kom ik in het dagdagelijkse, routineuze circuit terecht. Ook daar ontmoet ik empathie en vriendelijkheid van mensen die elke 10 minuten een andere klant voor zich hebben.

Als het voorbij is, heb ik nog een afsluitend gesprek met een van de professionals. Voor toekomstige vragen verwijst ze me naar de accountmanager, maar ik mag altijd een gesprek met haar aanvragen. Ze wil me absoluut niet het gevoel geven dat ik niet meer bij haar terecht kan, maar om het de klanten gemakkelijker te maken is de accountmanager

Mamma's

de eerste contactpersoon. Het zijn overigens allemaal vrouwen die ik er aantref. Dat is geen toeval: men kiest ervoor alleen vrouwen aan te stellen omdat zij de klant het beste aanvoelen. En dan word ik langzaam los- maar niet alleen gelaten. Ze zullen er altijd voor me zijn, de dames van de Mammapoli van het AZM. Menig bedrijf kan een puntje zuigen aan de zorg en de aandacht die daar aan de 'klanten' geboden wordt. Als de aanleiding niet zo'n onaangename was, zou ik elke vrouw dit gunnen.

Ellen Krijnen, Manager Maastricht Summer School / Manager Graduate School of Business and Economics
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Prof. Hans Bosma inspired by Jo Willems

An outsider at highschool

At the Bisschoppelijk College Sittard grammar school, Prof. Hans Bosma (Einighausen, 1963) did not go down in history as the model pupil. More like a teenager, in a Black Sabbath or Motörhead t-shirt, who was often contrary, played truant, did not work, and who was moved back from sixth to fifth class. “I obviously wasn’t feeling good,” says the professor of Social Epidemiology. “I was from a working-class family – my father was a crane operator – mingling with a lot of children from a higher class and didn’t always feel comfortable there.”

Photo: Joey Roberts/Illustration: Simone Golob

I didn’t get on with most of my teachers, except for one: Jo Willems, a teacher of English. “I can still see him with his tangled head of hair and *de Volkskrant* stuck under his arm, walking across the school yard. He lived in Maastricht, alternative style, leftish. I really liked him. I can’t remember ever being really taught by him. He brought up political and social issues or put on music while we had to listen to the English lyrics. Punk music, but also Miles Davis.” Willems himself was an outsider among teaching staff and so he had a keen eye for Bosma’s situation. “One day he called upon me to give a talk about hard rock. I thought that was great. I was allowed to play music and explain why I liked hard rock so much, but I was also very nervous. Willems was the only one who let me be who I was and taught me to find my own way with my own baggage and ideas.” It wasn’t by chance that Bosma went to study sociology, in Tilburg. “I was interested in inequality, injustice, social exclusion and wanted

to do something for the weaker in our society. I graduated there under Education Sociologist prof. Jaap Dronkers, who now works at the School of Business and Economics. He made me feel that what I did was important.” That is how Bosma, he says, was given nudges at various stages in his life by people who were involved and driven. “I completed my PhD in 1993 in Maastricht with Ad Appels, professor of Medical Psychology, on socioeconomic health differences, which are still prevalent today: people with higher education on average live seven years longer than the lower educated. After completing my PhD, I went to work for CBS (Statistics Netherlands), partly because I didn’t feel quite at ease in the university culture.” Two years later, he nevertheless returned to the academic world, in London with Prof. Michael Marmot – Sir Michael Marmot these days. “He is a true heavyweight, a pioneer who was one of the first to prove that drinking no alcohol is

unhealthy too. Marmot gave me the confidence that I could do it, which led to publications in *The Lancet* and in the *British Medical Journal*.” After that, Bosma landed with a “really hard worker” in Rotterdam: Prof. Johan Mackenbach, a famous Social Epidemiologist. “An authentic scientist who tells his own story, who lets the data speak and who is not afraid. For example, he fights the established idea that countries with minor income differences also have minor health differences. Data from Scandinavian countries strengthened his conviction.” And the last person? His father. “A passionate man who worked extremely hard, and from whom I inherited the zest for work. I want to get on, I have high standards and yes, I always have something to complain about.”

Maurice Timmermans

Opening Day

The introduction, in all its guises, is frequently a turgid entity prone to over-embellishment and pomposity. Understanding of this basic fact is essential to completing an arts bachelor, and what better way to communicate this than with the decadent but ultimately unfulfilling Faculty Opening Day. Warm welcomes, tomato sandwiches (or oysters and champagne if your faculty generates income) and obligatory team-building fuel a sense of anticipation, the beginning of something momentous and life-forming. But peer beneath the veil of exuberance and all is not well in the humanities faculties. Under pressure to justify their existence and increasingly viewed as a means to preoccupy those students who can’t do math, the cracks are beginning to appear in the veneer.

At last year’s opening I and my fellow freshmen were greeted with a trumpet call by the horsemen of the liberal art-pocalypse. Our programme commander-in-chief paced back and forth before an audience of apprehensive apprentices, like a distressed galleon barely afloat over the tranquil sea laid before it. “You are the guardians of our cultural heritage!” she bellowed at the apathetic faces, “and the last of a dying breed. Society is being turned over to lawyers and economists and our researchers are under constant pressure to valorise their output”. I picked at a couple of tomato sandwiches as my attention began to wander; I wasn’t sure what valorisation was but Google informed me it has something to do with fixing prices. As I pondered how useful Google would be for my education, a man with a beard and sandals freestyled about our rights and duties as students and the importance of a critical attitude towards our institutions. I resolved to be very critical but was ultimately overcome by the excitement of the faculty quiz and my free carton of promotional products, generously and benevolently donated by local businesses.

The grandeur of those early days quickly evaporated. My free ping pong balls and plastic cups still sit, unmolested, under a mountain of grainy photocopied literature. But I managed to complete almost fifty percent of course assessments, thus fulfilling my role as critical thinker reasonably adequately; this year I intend to bolster my activism by voting in the university elections. And the faculty is still open for business without too many grumbles from staff, so I imagine the whole valorisation thing sorted itself out in the end, as these things usually do.

David Darler,

2nd year bachelor student of Arts & Culture

PAS: Parcours of Art and Science

A butterfly house at the Faculty of Law

Have you ever heard of the Maastricht Quartier Latin? It is located in the area of the Bouillonstraat, Tongersestraat, Minderbroedersberg, Zwingelput and all the way up to the Tapijn barracks. On Saturday, 12 September, this area will be the beating heart of lectures about scientific research, for theatre, music, dance, film and visual arts. It is known as Parcours of Art and Science, or PAS. "A kind of preuvenemint for science and art," says Jacques Reiners, head of the organising body Studium Generale.

Do I Feel What You Feel, Lighting up Aggression, Turing, Machines and the Imitation Game, How do we Perform Under Stress. This is a selection from the almost forty lectures (29 in Dutch, ten in English) on the programme. "We want as many people as possible to become acquainted with the results of scientific research," says Jacques Reiners, head of Studium Generale who is organising PAS for the second time. Just like last year, it will (literally) be on the eve of the Maastricht uitmarkt 'Het Parcours', the fair during which the cultural attractions for the coming year are advertised. "Every year, there are numerous topics that we cannot include in our programme: these are often too small to fill an evening. But they lend themselves perfectly for a festival with half-hour lectures."

Reiners: "PAS will take place in the 'Quartier Latin', the district that not only houses the university but also the academy of music, academy of drama, the Jan van Eijck, et cetera. We also want to show what our neighbours are up to." There are a total of seventy activities. So there are also numerous music performances, not just by the students from the academy of music but by the university orchestra and choir. In addition

there will be an abundance of world music, from Ghana, Latin America, but also from the Armenian/Turkish duo Vardan Hovaissian and Emre Gültekin. Reiners: "Our programme also refers to current affairs, such as the commemoration of the Armenian genocide, now one hundred years ago, the commemoration of the closing of the coal mines in Limburg, which is now fifty years ago." Art touches science in some performances and the other way around too. Like in the dance performance *On and off control*. This is inspired by Parkinson's disease, caused by a substance that disrupts, interferes with, convulses and distorts one's motor skills. Choreographer Else van der Heijden created a dance about the faltering body. The students from the international art school iArts (Interdisciplinary Arts) are used to linking science, art and culture. At the Faculty of Law on the Bouillonstraat, they will show you their view on the theme of Enlightening Experience. Bota-

nist and artist Stefan Cools also finds himself at the interface of science and art. He is carrying out research on butterflies but specifically on the substance they secrete when they have just come out of the pupa: meconium. His butterfly house can be seen in the garden at the Faculty of Law.

PAS (Parcours of Art and Science) will take place in the Maastricht Quartier Latin (area including the Bouillonstraat, Tongersestraat, Minderbroedersberg, Zwingelput all the way up to the Tapijn barracks). Date and time: Saturday, 12 September from 19:00-02:00hrs. Entrance: free For more info: www.pasmaastricht.nl

Anyone looking to eat either beforehand or in between can have a bite at Tribunal, Au Coin des Bons Enfants or the Tapijn barracks at a special festival rate.

Riki Janssen

Start of science master's programmes

The Accreditation Organisation of the Netherlands and Flanders (NVAO) gave the go-ahead for two new science master's programmes during the summer: Biobased Materials and Systems Biology. The minister had already given approval in January. The masters fit in well with the UM strategy to boost science education.

The study programme of Biobased Materials will be run on Chemelot, in the new Centre Court building. This master's programme focuses on the question how to create materials and products from biological raw materials. Eventually, the aim is to have an annual influx of 25 students, but by now six students have been selected. "This is a

consequence of the late approval of the NVAO", says Thomas Cleij, dean of the Science Program.

The master's programme of Systems Biology is based on the Maastricht Health Campus. Systems Biology is a new interdisciplinary field, in which traditional biology and life sciences are combined with computer science and mathematics. It is the first independent master's programme in this field in the Netherlands, says the press release. The first batch consists of only three students. Here too, an annual influx of 25 students is expected in the future.

Maurice Timmermans

Cleo Freriks

Sweaty lazy Sunday: "Where is the swimming pool?"

Listless, sweaty and almost jealously looking at children who were allowing themselves to be rained upon by a garden sprinkler. It was warm, very warm last Sunday during the Lazy Sunday Afternoon, a welcoming event organised especially for foreign students. Observant went along.

The second edition of the Lazy Sunday Afternoon took place last Sunday, 30 August, it was co-organised by Luc van den Akker, co-ordinator of Maastricht University's International Service Desk. Together with senior students, he arranged for newcomers to become acquainted with each other, the city and Dutch/Maastricht traditions such as carnival, Sinterklaas, the house with a through lounge (you can look through the window at the front of the house right through to the back garden) and the weather as an on-going subject of discussion.

During the city walk, a group of six students has settled at the restaurant in the Tapijn barracks, at one of the high tables. Relaxed jazzy music pouring from the speakers. A senior student brings his group up to speed about the location: a former military base that has now been taken over by the university and others. The students don't have much to say to each other. They laugh timidly and take in their surroundings. They appear relieved when their drinks are served.

A second group arrives outside. They talk about the *Culture Quest*, which was presented by an employee of the Holland Expat Center and a student in the Student Services Center. "I didn't know that such a small country like the Netherlands was so diverse and that there are so many differences between the north and the south. Like for example, their faith," says a student. It seems to be well known that the Dutch like a lot of mayonnaise on their chips, but that they also love 'frikandel speciaal' – a sausage with chopped raw

A drink in the restaurant of the Tapijnkazerne Photo: Loraine Bodewes

onion, curry sauce and mayonnaise – is something new for many of the participants that day. When the subject of carnival comes up, there is a look of recognition on the faces of the German students present. "You really have to experience this," a senior student emphasises. Plenty of time. "Even the university shuts down for those days." The Lazy Sunday Afternoon is a little less lazy than the name suggests: there is a *culture quest* in the Student Services Center after the brunch, as well as a city walk past the historical places and

highlights of Maastricht, a few speeches from people such as the President of the UM's Executive Board, Martin Paul, and finally dinner at the Fresh restaurant. The turnout is a little disappointing, Luc van den Akker admits. "We had one hundred and ten registrations but only seventy turned up." Laurens Schroyens, co-organiser and senior student of the Maastricht Science Programme, refers to the unused nametags. "Some students have already participated in the Inkom. They are not going to participate in another city

Final number of enrolments in October

Continuation of page 1

insignificant to say anything; it always fluctuates. Only after the official count in October will we see if there is an actual increase and what those percentages amount to."

What is also remarkable, is the popularity of Knowledge Engineering. The number of 'approved' enrolments has increased by 69 per cent compared to last year. "To find out why, we would have to read tea-leaves," says Ralf Peeters, vice-chairman of the Department of Knowledge Engineering. "We didn't carry out any special campaign. However, we did welcome many more people to the open days over the past two years. Science studies in general have become more and more popular over the last fifteen years, so that could be a factor. Maybe we have become more visible now that we have moved to the Tapijn Barracks. On the other hand, a large number of these new students come from abroad, so then you wouldn't expect a change in Maastricht to have any effect."

There is always a difference between the pre-enrolments and the number of students that eventually come to Maastricht. For example, prospective students may end up choosing a different university or don't make the selection or lottery. In October, all enrolment procedures will be completed and the final number of enrolments will be made known.

Cleo Freriks

walk." The heat also played a part, they reckon. On the seating area outside the Tapijn restaurant, the conversation has come to a halt and all attention focuses on two small children who enjoy being rained upon by a sprinkler. "Where is the nearest swimming pool," someone asks. Unfortunately there is no time for swimming, because the city walk heads in the direction of the Vrijthof, where Preuvenemint is in full swing.

Claire Brandts

Work like a slave, eat like a king

Travel around the world with Cato by Cato

My menu

Salad and two sides

€ 4.50

Extra topping – crabstick salad

€ 1.50

In my opinion, there's nothing like Cato by Cato in Maastricht. Jeffrey's little corner shop is hidden between Maastricht residences, but within walking distance of the Vrijthof. Once you enter this little kingdom, you feel like you're in a second hand bookshop rather than a place to pick up your lunch. The owner, Jeffrey, likes decorating the place with souvenirs from his travels to serve as talking points for his customers while waiting for their lunch.

Cato by Cato offers a fresh and super healthy menu at a reasonable price. Every meal consists of a salad base (lettuce from Jeffrey's garden, bell pepper, cucumber and organic olive oil with a

drop of fresh orange juice) and sides that you can select from his fridge and even taste beforehand. Recently, I ordered a salad with creamy yogurt mushrooms and light organic quinoa. This high-protein, wheat-free alternative is also perfect for gluten-allergic foodies. For €1.50 I added an extra topping of crabstick salad and sundried tomatoes served in St Jacobs Shell. Jeffrey will help you with your choice of sides (8 to 10 are on offer daily) or organic bread served straight from the oven to enhance your gastronomic experience even more. The best part is, the portions are huge – so you get to enjoy your lunch for dinner too.

Cato Catering has always been Jeffrey's life goal and therefore he guarantees every customer his or her individual 'five minutes' when you are ordering your meal. He and his wife are a

team – so determined are they that they wake up every day at 3.30 am when students are heading home after a long night, in the hopes of passing on their energy to anyone who might decide to eat at Cato by Cato. From next week on, there's a competition on Instagram where five customers out of every hundred will receive Jeffrey's favourite Cato lunch box in return for their original 'Cato selfie'.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Cato by Cato

Stenenbrug 9a, Maastricht, www.catocatering.nl

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ Delay
- ▶ Research/behaviour/students
- ▶ Free
- ▶ Android

Do people look at their phones less frequently if they cannot do so automatically? Two students from the University of Glasgow wondered if that was the case. They started a research project and developed the Delay app for this purpose. Whoever has the app on their phone, will see a screen that reads 'please wait...' when they want to unlock their phones. The duration of the time that this message remains visible before the phone can be used, varies.

The researchers think that this delay will make people more aware of their phone use. They are given the opportunity to think whether it is really a good time to use it, for example, if they are in the car or at a party. Whether people will actually change their telephone behaviour, will have to be determined by the research.

App users give permission to participate in the experiment. Delay registers how often they unlock their phones and how long they subsequently use them. The data is sent to the researchers anonymously.

Dear Ingrid

Saying 'yes' to yourself, is saying 'no' to someone else

Anonymous (25): "I am a PhD student. My research doesn't make my heart beat faster. I want to quit, but I'm afraid of disappointing others. What should I do?"

Ingrid: Zayn Malik quit. After five years with the band One Direction he decided last March that the time had come for him to leave the popular boy band. There has been much speculation about his reason for leaving. He apparently wanted to be alone in the limelight or perhaps just to live an ordinary life. No matter what the reason was, the teenage idol chose his own path and that is something that takes courage. Because in doing so, Malik broke the hearts of lots of girls and turned their world upside down.

Recently - a little closer to home, my home - there was a similar situation. A member of my son's football team was approached by MVV. The young E1 player decided to try his luck and went to the Maastricht football club. The parents on the sideline the following Saturday were in immediate unanimous agreement: you don't do something like that; you don't abandon your team. Admittedly, since his departure the E1 players have not won a single game. But does that mean that he shouldn't have chosen his own happiness? Of course not. The whole idea is that we take responsibility for ourselves and that is not selfish. As long as this does not actually harm others, it is not wrong. I would say that the harm caused to Malik's fans and the players of the local E1 football team is not too great.

Your colleagues and family will not be scarred if you choose to give up on your research.

CF

Photo: Loraine Bodewes

Just like the parents on the sideline they may judge your decision and think up all kinds of explanations. That's just the way it is. Just like Malik and the talented little football player, you should choose your own path towards happiness and say yes to yourself. Unfortunately, this often means saying no to others.

Ingrid Candel

Would you like to ask Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastricht-university.nl or call 043 3885388.

Twelve TED pitches during morning programme

“Students of Maastricht, we need you”

“Let’s fasten our seatbelts.” With these words, moderator Simone van Trier introduced the twelve speakers of the morning program during the Opening of the Academic Year. The Minderbroedersberg Aula was almost packed to the brim, the audience including the full board of Maastricht University, the mayor and the city alderman. The speakers were there to share their ideas on how to build a community.

Keynote speaker Leo Penta and moderator Simone van Trier Photo: Loraine Bodewes

The theme of the symposium was how to connect and engage people: Maastricht locals with students, refugees with residents, foreign with Dutch students, UM with the city and region, the University Council with the rest of UM, and so on. Every TED-like pitch contained its own solution. In his lively presentation Professor Herman Kingma, chair of the University Council, launched an app to boost participation in university politics: www.gosoapbox.com (password MBB). “It’s a way of promoting direct communication. You can give direct feedback to the council on any issue or question you like.”

Professor Leo Penta, president of the German Institute for Community Organizing and keynote speaker at the opening ceremony on Monday afternoon, described the presentation as “wonderful”, but at the same time was also critical. “An electronic solution is good if you’re already in contact with someone. But how do you mobilise people? You need everybody, but you can’t reach everybody. The question is: can you get enough people involved? You’ve got to talk about their interests. Communication and trust are keywords.”

“I’m aware that just using an app is not solving the problem”, Kingma responded during the closing panel discussion. “The crucial thing is to go

to people directly and try to connect with their needs and questions.”

Later in the session, the Volunteers Portal launched its own app, called Maastrichtdoet.nl. The app is aimed at students and citizens who are willing to help people in need of a gardener for an hour a week, someone to pick up their groceries, or even just some company.

The Refugee Project Maastricht is already up and running, having been launched in March. It was initiated by Aurelia Streit (who won the annual student prize this week; see next page) from the Student and Society Initiative, in collaboration with the asylum agency COA and student chaplaincy InnBetween. “The project brings together people from different backgrounds”, said Arie de Fijter from InnBetween. “So far over two hundred students have signed up. We have dinners, a sports day, trips to town. One refugee who’s involved in the project told me, ‘Finally, after a very long time, I feel a bit normal again.’” De Fijter continues: “Students, we need you. You can build your own bubble and stay there. Or you can help a refugee to integrate in our society. And if you’re not a student: have you ever met a refugee? Join us, have a cup of tea, and your world will change.” “Locals tend to think: students are lazy, messy, noisy, not a part of Maastricht society. Whereas

students think: locals are arrogant, only speak in their Limburg dialect”, said Melissa Paasen from the Student and Society Initiative (SSI). “So there are a lot of prejudices. But both parties are wrong.” SSI aims to bridge this gap by organising joint events. The first one on the agenda is Chateau Maastricht, a beer fest scheduled for 31 October. The United Student Associations Maastricht (Koko, Tragos, Circumflex, Saurus) has the same goal, Marlou Kerssens told the audience. “The citizens of Maastricht don’t always understand us, which is why we’re organising an evening for everybody. To show them around our buildings and explain our rules and customs. And to have dinner together – so don’t miss the Walking Dinner on 11 October.”

International students at UM are still waiting for their own International Student Club, which will open in 2018 in the Timmerfabriek. In the meantime, the International Student Network will be organising a Social Monday every week in the Muziekgieterij. “The idea is just to drink beer and relax. We have a pool table and a football table”, said Sebastian Kola.

“Community building is like starting a fire and keeping it burning”, said Maria Essers from the Neighbourhood Platform Argus. “It’s about kindness, tolerance and acceptance of each other’s

differences.” She goes on: “Students are part of Maastricht. And yes, there are tensions, caused by differences in lifestyle, unfamiliarity and most often a lack of communication. We have three students associations in our neighbourhood: InnBetween, Lux ad Mosam and Circumflex. We communicate and organise events together.” One of them is a cooking event once every two weeks. “It’s been a real success. It gives you the chance to meet people and serves as a sort of medicine for loneliness.” In April 2016, when UM celebrates its 40th anniversary, Argus will unveil another way to keep the fire burning: a food truck.

At the end of the panel discussion, moderator Van Trier opened the floor for final thoughts from the audience. A first-year student of Health Studies raised her hand. She began by thanking the participants for the interesting morning and the warm welcome during the Inkom. “I have one question: Why weren’t we offered healthy food during the Inkom?” Martin Paul, president of UM, responded with a smile: “I may not look like a health food addict, but your point is taken. We’re talking about it. The hospital has already banned all junk food.”

Student Award for Refugee Project

Aurelia Streit, of the Student and Society Initiative (SSI), has won the Student Award 2015 for her work coordinating the Refugee Project Maastricht. The aim of the project is to bring students and refugees from the Maastricht asylum centre together to interact and socialise, and give the refugees a break from their day-to-day wait for news about their family or asylum application. The SSI set up the project together with the COA (the Dutch agency for the shelter of asylum seekers) and the ecumenical student chaplaincy InnBetween. According to the jury, "Streit has played a key role in setting up sub-committees for the Refugee Project Maastricht, so that refugees and students and citizens can share stories, learn from each other and even become friends." She was unable to accept the award in person at the Opening ceremony as she is on exchange in Hong Kong. Two other nominees received an honourable mention from the jury: UAEM-Maastricht, an organisation that promotes the affordability and global availability of medicines, and The Foodbank Maastricht, which aims to make people aware of the causes of food wastage and what they can do about it.

Cleo Freriks

On the picture: Aurelia Streit

Edmond Hustinx prize for dr. Tamar Sharon

Health in the hands of Google

Tamar Sharon Photos: Loraine Bodewes

How many calories did you eat this morning? And how many steps have you taken since breakfast? No doubt some people will be able to get out their mobile phone, click on an app and find the exact answer to these questions. Personalised healthcare technology like this is what philosopher Tamar Sharon's research is about. She was awarded the Edmond Hustinx Prize for Science during the Opening of the Academic Year last Monday. She knows almost everything there is to know about the latest apps, wearable devices and gadgets to monitor your health, but not because she's a fanatic user. On the contrary. Only infrequently does Tamar Sharon, assistant professor at the Faculty of Arts and Social Sciences, check the pedometer on her mobile phone. Monitoring your health is not new: think of the old bathroom scales we step on every week or month. Now, in an era in which the app industry has exploded, it's estimated that some 500 million people use some form of health app, Sharon says. "Self-tracking technologies are often fun, accurate

and easy to use." On her iPhone she shows an app called Healthkit, which can register more than 70 types of health data. Calories, body mass index, sleep cycle: everything can be saved. "In the United States some hospitals already work with Healthkit to better monitor their patients. I can imagine that there are benefits for doctors, including for general practitioners. You'd rather have a diabetes patient who keeps a clear diary on their mobile phone than one who comes in with some scribbles on a piece of paper."

But we have to think further, says Sharon. She recalls a story she heard about a diabetic who checked his blood sugar regularly on a wearable device. One day he turned very pale and his wife was convinced he needed insulin. But his gadget kept telling him everything was fine. "What do we trust more? Our physical experience or the app?" In her current research Sharon is interested in how people experience personalised healthcare technology in their daily lives, and how it affects their broader understanding of responsibility and

autonomy. Her research is in 2014 funded by a €250,000 Veni grant (a subsidy for young researchers from the Dutch agency NWO) for a period of three years.

Big data

Sharon intends to use the €15,000 Hustinx prize to make an overview of what's happening with the huge amount of data that health apps generate. "Medical professionals are very enthusiastic about these data. Instead of studying tens or hundreds of people, they can study thousands, thanks to partnerships with companies like Google and Apple. In spring Apple launched its ResearchKit, which allows mobile phone users to send their personal health data to medical researchers. The biggest American medical institutes are already participating."

But there's a *but*. "What are the ethical implications of this 'googlisation' of medical research? Who's in charge of the data? The company that made the app, stores and analyses it? And what about the validity of the data? They're entered by an individual, not a clinician. What if you lend your mobile phone to your brother for one day, and he saves *his* heart rate, by accident or for a joke? What's more, Apple says the data are anonymous, but we know that anonymisation is becoming virtually impossible."

Most crucially, Sharon questions whether a public good like health and medical research should be left in the hands of a few big companies that have nothing to do with medicine. "Companies like Google already claim to be the experts, that they know best how to run these new forms of clinical trials. Maybe it sounds pessimistic, but will they soon also be formulating our research questions?"

The Edmond Hustinx prize (worth €15,000) is awarded by Maastricht University on behalf of the Edmond Hustinx Foundation

Wendy Degens

Tamar Sharon (1975) was born in the United States and moved to France (her mother is French) when she was ten years old. After high school she travelled through Israel, her father's country of birth. She obtained her BA in Paris, her MA in Israel and did her PhD research on biotechnology and science at Bar Ilan University (near Tel Aviv) for which she received the Mara Bellar Prize from the Israeli Society for the

History and Philosophy of Science for the best dissertation of 2011. For the period of her PhD research she earned a living with her work as an editor for a cultural magazine. Four years ago she moved to Maastricht, bringing her one-year-old son, to take up a post doc position at the Faculty of Arts and Social Sciences under professor of philosophy Tsjalling Swierstra. As a post doc in Maastricht, Sharon

received a Rubicon grant from the NWO, the Dutch research funding agency, for her proposal on healthy citizenship. She was awarded a Veni grant in 2014. She has also been nominated for a new prize: the New Scientist Wetenschapstalent 2015 (neurosurgeon Yasin Temel is the other nominee from Maastricht University). You can vote until 7 September via www.newscientist.nl/talent

Opening in tropical heat

Community Building: “Hello!!”

Walk from the 'Berg' to the Vrijthof

Martin Paul and Leo Penta Photos: Loraine Bodewes

It was not a red weather alert yet, but last Monday the orange alert was getting close, during the opening of the academic year in the Vrijthof Theatre. An oppressive heat, over 30 degrees, and then having to walk from the “Berg” to the Vrijthof in a polyester gown and a clammy cap: the male and female professors had an extra reason to curse global warming. Once inside in the hall, some of those present showed signs of frivolousness: a young female professor grinning while purposely stepping on the train of the gown in front of her, unfortunately without resulting in hilarious falls. The courageous who braved the heat were given a special thanks (“for your solidarity, in walking with me in the procession”) from President of the Executive Board, Martin Paul. From the podium he overlooked the battlefield: empty rows in the section reserved for the professors, many colleagues having made themselves scarce. The odd one had come to the hall incognito, in light airy civilian clothing and subsequently sat with the regular university employees, students, and all and sundry. Anything to avoid those damned robes. The afternoon programme, however, did not suffer because of the climate, almost the opposite. There were fourteen members from the South Netherlands Philharmonic on the stage, ready to provide musical accompaniment to the procession on their way to their seats. The arrival in the hall used to take place in total silence, unintentionally lending the festive entry an air of a funeral procession.

The orchestra was able to provide even more joviality to the hall. Under the leadership of the (rather) lively flautist, Erik Bosgraaf, the sole person in a white suit, the audience received a taste of a ‘spicy classics’ programme in which even Vivaldi sounded trendy. Later, during the next intermezzo, Bosgraaf didn’t think twice about showing off his bare chest, upon which subsequently an ingenious animation was projected. Hands that came out of his stomach, a flute that was also conjured up from his intestines. It was a minor highlight during an afternoon that was visually richly adorned with short videos and animations. Finally, a professor in the audience sighed later, it was shown what the candidates for the Student Award had achieved in order to become nominees. In previous years, the rector would cite a brief text that was not always remarkably clear. The main speaker during the opening was American professor and former priest Leo Penta, who has been running an Institute for Community Organizing in Berlin for decades. His speech concentrated on the how and why and especially the usefulness of a community building for a university, and the relationship between ‘town and gown’. One of the recommendations was the advice to connect in particular with people one doesn’t know, preferably in an open and unprejudiced way. To illustrate his speech, Penta gave the audience tasks to do, such as: look to your side, in front and behind you, say hello, introduce yourself. This produced unexpected scenes. The older gentleman sitting in front of the reporter who turned around and loudly shouted: “Hello!” And again: “Hello!!” An identical answer led to the question who the reporter was. “I’m from the university paper, *Observant*.” “*Observant*?” The man’s face clouded over. “I see, *Observant*, the newspaper that has never published a word about the Dr. Jan Huynen award.” “And you are Jan Huynen?” Indeed, in the flesh. So, let’s do it then: for some years now, the award has been given to PhD students in the Meuse-Rhine Euregion who are able to “apply their research findings in practice,” the websites says. This year, the jury was chaired by President of the Executive Board, Martin Paul. Jan Huynen is an entrepreneur from Limburg and co-founder of the MECC exhibition and convention centre and the TEFAF art fair.

Opinie over de rechtbank Maastricht als bijlocatie

De Raad voor de Rechtspraak heeft besloten de rechtbank in Maastricht te ontmantelen. Het gebouw zal in de toekomst alleen nog maar worden gebruikt voor 'eenvoudige zaken', wat betekent dat de grote straf-, civiele en bestuurszaken naar Roermond gaan. Een zelfde lot dreigt voor vele andere rechtbanken in Nederland.

Iedereen schreeuwt moord en brand. De een beklagt zich over de procedure («Ik, belangrijke bestuurder, ben niet gehoord...!»), de ander betreurt het dat studenten nu hun OV-jaarkaart moeten oppoetsen om een zitting te bezoeken, weer een ander vrees voor banen. Er is zelfs al een rechtbankpresident afgetreden uit protest en in Almelo stonden ze met spandoeken bij de ingang van het gerechtsgebouw. Het is treurig, want afgezien van een enkele roepende in de woestijn heeft niemand het over het echte probleem.

We laten maar even terzijde dat ook dit besluit weer wordt ingekleed met de bewering dat het allemaal om kwaliteit gaat (kijk maar op www.rechtspraak.nl in de rubriek Nieuws, het is zelfs de eerste zin). Bestuurders hebben dat afgekeken van de laatste kabinetten, die de afbraak van justitie (minder rechters op een zaak, minder gebouwen, duurdere procedures, hogere griffierechten) altijd presenteren als een geweldige kwaliteitsslag. Het feit dat zelfs juristen nog op de coalitiepartijen stemmen bevestigt alleen maar dat het democratische proces verstikt is door benepen eigenbelang en zelfoverschatting.

Waar het om gaat is dat het recht op een eerlijk proces - toevallig een recht dat in Grondwet en verdragen prominent wordt gegarandeerd - staat en valt met het recht op een openbare, mondelinge behandeling. Uithollen van dat recht leidt tot rechttertjes die in achterkamertjes snel een handtekening zetten onder een op Vmbo-niveau geconcipeerde beslissing waarvan zij geen idee hebben wat er eigenlijk precies in staat. Een openbare, toegankelijke behandeling voorkomt dit en geeft partijen de gelegenheid om de rechter nog eens te doordringen van alle aspecten,

Rechtbank op afstand, rechtspraak verder weg dan ooit

Rechtbank Maastricht Foto: Joey Roberts

feitelijk en juridisch, van het eigen standpunt. In de tijd dat rechtsbescherming nog serieus werd genomen was dit een vanzelfsprekendheid. De rechtsstaat besefte dat het recht bereikbaar moest zijn, zodat er een grote spreiding was van kantongerechten en rechtbanken. In de 19de eeuw waren er dus honderden kantongerechtsgebouwen en tientallen rechtbanken overal in het land. De burger kon de rechter zelfs lopend bereiken en maakte daar ook gebruik van. Bovendien was de procedure grotendeels

mondeling, zodat alle zaken door iedereen op de voet konden worden gevolgd. Daar werd ook ruim gebruik van gemaakt, want ook lokale civiele zaken in Middelburg kregen nog een verslag in de *Groninger* en *Oprechte Haarlemsche Courant*, en dat in een tijd dat communicatie per telegraaf verliep en de zittingen moesten worden bijgehouden door 'snelschrijvers'.

Nu gaat justitie digitaal. Dat betekent niet dat er meer mogelijkheden voor openbaarheid komen, maar minder. In civiele zaken wordt het pleidooi zo goed als afgeschaft. Daarvoor moest de regering wel uitgebreid jokken tegen de Tweede Kamer. In de memorie van toelichting werd beweerd dat het nu al zo is dat de rechter zelf bepaalt of een pleidooi nodig is. Dat is domweg onjuist, want juist het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens garandeert het recht op een mondelinge behandeling aan het eind van de procedure (pleidooien dus). De Tweede Kamer zit echter vol met stakkers die zich alleen maar zorgen maken over het lot van afgedankte

blindengeleidehonden, zodat het recht op een eerlijk proces in civiele zaken inmiddels de nek om is gedraaid.

Daar past de actie van de Raad voor de Rechtspraak goed bij. De afstand die de burger moet overbruggen van woonplaats naar zitting is overal in het land verdrie-, vier- of misschien vertienvoudigd. Dat zal betekenen dat veel burgers hun recht niet meer zullen kunnen halen, dat de rechter lekker ongestoord zijn beslissingen kan nemen en het publiek onkundig blijft van wat er in de rechtspraak precies gebeurt. Laten ze de klus meteen maar afmaken. Gewoon, Amsterdam als hoofdstad van Limburg en alle andere provincies en verder niet meer zeuren. We zetten daar één rechtbank met goede Wifi en dan zijn we klaar. Duidelijk en goedkoop, kwaliteit gegarandeerd. We hebben toch een prima treinverbinding, als er geen bladeren op de rails liggen?

Fokke Fernhout, universitair hoofddocent rechtenfaculteit en oud-rechter rechtbank Maastricht

In Memoriam Peter Coenen

Op 26 augustus 2015 overleed geheel onverwacht op slechts 34-jarige leeftijd Peter Coenen. Peter werkte pas sinds kort bij de capaciteitsgroep Publiekrecht van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid als universitair docent Staatsrecht. Hij was een jongen uit de streek; hij heeft European Law School gestudeerd in Maastricht en is daarna gaan studeren en werken in de VS en in Luzern, Zwitserland. In 2014 kwam hij bij ons in dienst, eerst als parttime docent en per april 2015 als universitair docent. In de zomer verhuisde hij naar zijn geboortedorp Guttecoven zodat zijn kinderen naar school konden in Nederland en zijn vrouw haar werk in Zwitserland kon afmaken. Daarna zouden ze een definitieve huisvesting in Nederland zoeken.

Peter had zijn proefschrift voltooid en zou

dat binnenkort in het Verenigd Koninkrijk mondeling afronden. Een aantal gezamenlijke projecten en publicaties stond op stapel. Hij gaf volop onderwijs en deed dat met toewijding, rust en kwaliteit. Hij was de rust en betrouwbaarheid zelve en zat vol plannen en ambities.

Wij missen een echte collega met wie we grote plannen en vooruitzichten hadden. Zijn rust, vriendschap, werklust en trouw zullen ons altijd bijblijven. Zijn vrouw en kinderen missen hun echtgenoot en vader. En ook als zoon, broer, vriend en familielid blijft er een leegte achter.

Wij wensen zijn vrouw Xiaolu Zhang, hun kinderen, en familie alle sterkte toe. Mogen de mooie herinneringen aan Peter hen tot steun dienen.

Collega's faculteit rechten

De afscheidsviering vindt vandaag plaats, op donderdag 3 september om 11.00 uur in de Nicolaaskerk, Dorpsstraat 7 te Guttecoven.

Paspoort Peeters

Dat AZM-voorman Guy Peeters een 'tweede' paspoort nodig heeft in het kader van zijn werk, en de kosten daarvan declareert (zie *Observant* nr. 1), is niet ongebruikelijk, zegt de vicedecaan van de FHML Nanne de Vries. Hij wijst op situaties waarin bijvoorbeeld een paspoort door een ambassade van een visumstempel moet worden voorzien "en dan kun je het weken kwijt zijn. In de tussentijd kun je niet naar het buitenland. Vandaar een tweede paspoort." Het AZM/MUMC wilde geen uitleg geven over de door RTL Nieuws opgevraagde declaraties.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven. Vandaag: Anouk Carlier.

Studie: Ik wilde bewegingswetenschappen (BW) gaan studeren, vond Maastricht een leuke stad, wilde graag op kamers (al had ik het thuis goed) en zag wel wat in het pgo. Bovendien voelde Limburg vertrouwd, mijn moeder komt er vandaan. Tijdens de propedeuse kwam ik erachter dat BW het toch niet was. Het werd milieu-gezondheidskunde (MGK). Ik had geen struikelvak, al kon ik op maandagochtend wel huilen als ik aan mijn zes uur statistiek – college, werkgroep – begon. Het lag niet aan de docent, Gerard van Breukelen was juist heel aardig.

Docent: Jos Kleinjans, een van de oprichters van MGK. Hij was streng en best lastig. Ik ben bij hem afgestudeerd op een onderwerp dat hij in eerste instantie niet wetenschappelijk genoeg vond. Hij heeft me uitgedaagd om een goede scriptie te schrijven. Ik heb veel basiskennis opgedaan, maar was slecht voorbereid op het bedrijfsleven toen ik ging werken op mijn oude stageplaats, het Nijmeegse ingeni-

eursbureau Haskoning.

Anekdote: Ik was lid van damesdispuut Ritz van Tragos. Op donderdag begonnen we vaak in de sociëteit om uiteindelijk bij de Alla of de Printemps te eindigen. Op vrijdagochtendvroeg gingen we recht uit de kroeg een visje eten op de Markt. Ik had in die tijd een vriendje dat lid was van Banalitas. Het klikte wel tussen Ritz en de heren van studentenvereniging Banalitas. Het waren enorme brallers, klassieke ballen met een grote mond. Vond ik toen blijkbaar leuk.

Plaats: Als ik 's ochtends de hal van de Universiteitssingel 50 binnen liep, stond die blauw van de rook. Iedereen rookte, ik ook. Terwijl wij als gezondheidswetenschappers en medici toch beter moesten weten. Bij MEMIC (een soort ICTS van FHML, red.) heb ik mijn eerste mailtje verstuurd, en wel naar een vriendin die in Manchester zat. Heel raar vond ik dat.

Riki Janssen

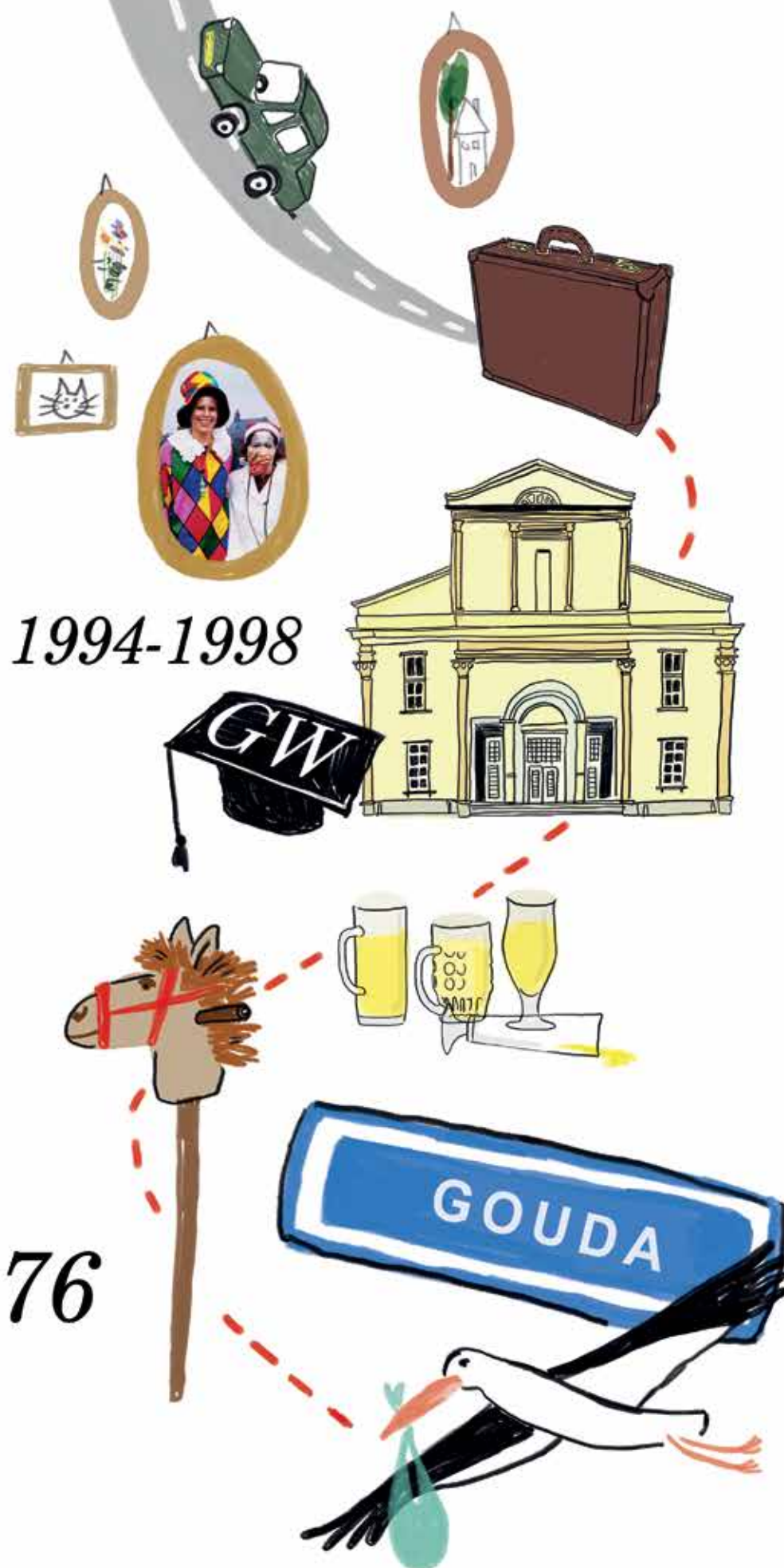
“s Ochtends stond de hal van de UNS 50 blauw van de sigarettenrook”

Anouk Carlier geboren op 1 maart 1976 in Gouda, ging in 1994 gezondheidswetenschappen studeren, haalde in 1998 haar bul in de milieugezondheidskunde, werkt nu als project director bij DSM, is getrouwd, heeft een zoon, woont in Maastricht.

Wist je dat...

de alumnikring Zuid-Limburg 14.317 leden heeft en de alumnikring Noord-Limburg 2.552. In de afgelopen 2 jaar zijn er zes alum nibijeenkomsten in Zuid-Limburg geweest waarop 471 alumni zijn verwelkomd.

Met dank aan het Alumni Office: www.maastrichtuniversity.nl/alumni

Film: Dheepan

Gouden Palm (on)waardig?

Still uit Dheepan

Het verhaal: De voormalige Tamiltijger Dheepan (Antonyhasan Jesuthasan) ontvlucht de burgeroorlog in Sri Lanka. Om meer kans te maken op asiel, doet hij zich samen met een hem onbekende vrouw en kind voor als een gezin. Ze belanden in de grauwe Parijse sloppenwijk Pré-Saint-Gervais. Dheepan krijgt een baan als conciërge en probeert voor zijn 'gezin' te zorgen, maar door het drugsgeweld in de grotestad jungle wordt zijn vechtersinstinct opnieuw aangesproken.

Laat de tijger brullen, want:

- Als je in Parijs op Gare du Nord arriveert, zie je vooral veel Afrikanen, maar in de Franse cinema bleven ze vaak onzichtbaar. Die werd

jarenlang gedomineerd door nuffige meisjes in zomerjurken en de besognes van de blanke middenklasse. Het opwindende van de hedendaagse Franse cinema is dat er zich eindelijk een reeks films (*Entre les murs*, *Girlhood*, *La vie d'Adèle*) heeft aangediend in de regenboogkleuren van de multiculturele samenleving. Regisseur Jacques Audiard sluit in dit rijtje aan met Gouden Palm-winnaar *Dheepan*, een film waarin hij een gezicht geeft aan de vluchtelingen die Fort Europa proberen binnen te dringen. Hij heeft daarbij de ballen gehad om de hoofdrol te gunnen aan Jesuthasan Antonyhasan, zelf een voormalig kindsoldaat uit Sri Lanka. Acteerervaring had de man niet of nauwelijks, maar hij blijkt een acteertijger met

een broeierige, intense uitstraling en een goeie kop waar je wel naar moet blijven kijken.

- Het eerste uur is ijzersterk: de wijze waarop Audiard de integratie van de vluchtelingen in de Franse samenleving spiegelt aan de wijze waarop ze een nieuwe identiteit als 'vader', 'moeder' en 'dochter' in het nepgezin moeten aannemen, is een regelrechte masterclass scenarioschrijven.

Een van de zwakkere Gouden Palm-winnaars van de voorbije jaren, want:

- Onverwacht neemt *Dheepan* in de ongeloofwaardige slotakte een lompe en gewelddadige afslag die je eerder in een wraakthriller met Charles Bronson dan in een sociaal-realistisch

vluchtelingendrama verwacht.

Het salomonsoordeel: De kracht van de films van Jacques Audiard schuilt in de synthese van de Amerikaanse genrefilm met de Europese karakterstudie, maar waar hij die tradities in eerdere films organisch liet samensmelten, valt zijn nieuwe film ietwat ongelukkig uiteen in een Europees en een Amerikaans deel. Desondanks behoort deze grimmige liefdestragedie tot de belangrijkste films van 2015.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

De student aan banden (2)

Zoals ik al zei: de Inkomweek scheidt banden. Als eerstejaars treed je toe tot een nieuwe groepering. Een goed georganiseerde initiatie in het nieuwe leven. Deelname (pardon, participatie) in de stad, de UM en verenigingen, is steeds het sleutelwoord. Nog niet zo lang geleden was dat anders. Als individu ging je naar een andere 'school': de faculteit. De Inkom bestond uit de formele inschrijving. Vaak ging je op kamers wonen ver van thuis. Dat was het dan. Hoe het verder ging in het eerste jaar was je eigen zaak. De Universiteit Maastricht was ooit nieuw, jong en klein. Daardoor kwam de georganiseerde in - en langskom hier in de afgelopen decennia gemakkelijker tot stand. De eerstejaars van nu lijkt wel wat op de voormalige rekrut in het leger. Een snelle training om snel en goed opgeleid paraat te zijn. Meer banden, maar voor alle partijen ook voordelen.

Er zijn nog meer banden die voorheen nauwelijks bestonden. Van oud-collega's hoorde ik dat zij de laatste jaren tot hun verbijstering weleens opgebeld worden door ouders die niet begrijpen waarom hun zoon of dochter geen acht, maar slechts een zeven krijgen voor een werkstuk. Ik

Hans Philipsen Foto: Loraine Bodewes

stel me dezelfde ouder voor wanneer die met ingehouden woede de onderwijzer van zijn zevenjarig zoontje aanspreekt omdat de presen-

tatie *Kickers* niet geheel naar wens was. En hij/zij had nog zo op Wikipedia gezocht. Zo wordt de student minder volwassen, dopt minder zijn

eigen boontjes. Een volwassen student blijft op die manier het 'project kind' dat hij of zij op zijn zevende was.

Met familie is nog iets anders aan de hand. Je hoort wel eens dat de student tussen bachelor en master even een halfjaartje een wereldreis mag maken. Elke dag skypen met elkaar. Hallo Australië, Vietnam of Colombia, hier Maastricht. In 1956 ben ik ooit drie weken alleen naar de Franse en Italiaanse Riviera geweest. Na wat toen nog het kandidaatsexamen heette. Drie weken geen ouders, vrienden, bekenden, laat staan docenten. De twee ansichtkaarten die ik verzond, kwamen aan lang nadat ik thuis was. Internet scheidt een band, maar ook de onvermijdelijke banden die bij een *small world* horen. Mijn ouders toen - ikzelf dertig jaar later met mijn eigen dochters - wisten niet beter dan dat je elkaar een tijdje kwijt was. Dat heeft ook zijn goede kanten.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Steven Brandsma, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Chahinda Ghossein,

Ton Hartlief, Stefan Meuleman, Alexandra

Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Claire Brandts, Ingrid Candel,

David Darler, Ype Driessen, Fokke Fernhout, Ellen

Krijnen, Hans Philipsen, Romeijn Sadée, Kate

Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

Learn SALSA, BACHATA, KIZOMBA
& AFRO @ the best dance academy of
Maastricht. No partner no problem! FREE
try-out classes 7-13 Sep. SALSABRISA.
COM/FREE

BRAVAS Dutch Diner Sint Pieter
Maastricht zoekt nog horecamedewerkers
www.bravas.nl info:06-58912619

Mann: Jozef en zyn broers 75€ z.g.a.n. 043-
3210145

Free lesson Tango Argentino! 9 & 23 Sep
19.15-20.15 www.tangomaastricht.nl
beginnerscoursen start 27 Sep and 21 Oct

TANDARTSPRAKTIJK MONDZORG
SCHIMMERT LANGSTRAAT 11 TEL.
045-4042054 www.mondzorgschimmert.nl
1e controle GRATIS. ZATERDAG OOK
GEOPEND

paartjes

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN
VANAF 14 sept. www.taalstudiocampo.nl

Gevraagd Administratieve kracht voor
culturele instelling. 10 uur p/w Mail:
losstheater@hotmail.com

GUITARIST DRUMMER SINGER? COME
JOIN OUR MONTHLY JAMSESSIONS.
ALSO LIVE ROCK MUSIC. SEE AGENDA.
WWW.CAFEUTVLOOT.NL

PROFESSIELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

Cursussen FRANS in Maastricht. Info-
avonden 7+14 september www.alliance-francaise.nl/maastricht

Paartjes

Download het paartjesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur
ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet
verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om
zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

wijnrestaurant

mes amis

Benoemd tot meest gastvrije onderneming voor 2015!

Winner of the contest most hospitable entrepreneur 2015

Nu ook:

2-gangen lunch + koffie
voor € 24,50 p.p

gespecialiseerd
in regionale wijnen

Tongersestraat 5 - www.mesamis.nl - 043-3257866

TE KOOP NABIJ MAASTRICHT (Voeren)

Vrijstaand huis aan natuurgebied
12 min. van Maastricht 3. van Eysden
145 m²; 5 kamers; 1000 meter grond
Grote zitkamer 65 m² hoog plafond
Aangelegde prive tuin met zwembad

CONTACT ☎ 06 2943 7290 🌐 WWW.HUISVOEREN.NL

EEN KIJK OP:
GRENSOVER-
SCHRIJDEND
ONDERZOEK

Er gaat een
wereld voor je

OPEN

5 nov
2015

SINT JANSKERK
MAASTRICHT

Gast spreker: Dr. André Kuipers

Gast spreker: Prof. Dr. Mark Post

PROGRAMMA van 9.30-17.30 uur

Het programma bevat o.a. 2 boeiende
gast sprekers en 2 interessante workshops:
met o.a. speeddating, 1 tegen 100, Europese
verordening (536/2014 multinationale trials) en
Logistieke uitdagingen.

GEHELE PROGRAMMA/INSCHRIJVEN
ergaateenwereldvoorjeopen.nl

Maastricht UMC+
azm | Maastricht University

10 YEAR
ANNIVERSARY
ctcm
clinical trial center maastricht

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

3-9, 12.00 uur: dhr. Guus van den Akker, MSc	16-9, 15.15 uur: mw. Renée Verwey, MSc
3-9, 14.00 uur: mw.drs. Andrea M. Gingerich	17-9, 14.00 uur: mw. Yuan Tian
4-9, 12.00 uur: dhr. Laurent B. van Middendorp, MSc.	17-9, 16.00 uur: mw. Anna Sagana, MSc
4-9, 14.00 uur: mw. Stefanie M.C. Ament, MSc.	18-9, 12.00 uur: mw. Sameera Peraramelli, MSc
4-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. S.W.M. Olde Damink	18-9, 14.00 uur: mw. Lotte H.J.M. Lemmens, MSc
9-9, 10.00 uur: mw. Francesca Guadagno, MSc	18-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Harro van Lente
9-9, 16.00 uur: mw. Jasmin Kientzel, MA	23-9, 12.00 uur: mw. Peggy J.J. Spauwen, MSc
10-9, 10.00 uur: dhr. Charles C. Adarkwah-Yiadom, MSc	23-9, 14.00 uur: dhr. Maximilian K.P. Gaber, LL.M
10-9, 14.00 uur: dhr.drs. Michiel B. Haeseker	23-9, 16.00 uur: mw. Wenqing Liao
10-9, 16.00 uur: mw. Maria A. Zumbuehl, MSc.	24-9, 12.00 uur: mw. Katarina Putnik, MSc
11-9, 10.00 uur: dhr. Marc J.W. Schröder, MSc	24-9, 14.00 uur: mw. Marieke H. Pluijmer, MSc
11-9, 12.00 uur: dhr.drs. Ruben G.J. Visschers	24-9, 16.00 uur: dhr.drs. Marc L. Hilhorst
11-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr.ir. S. De Wildeman	25-9, 10.00 uur: dhr. Marco B.E. Schaaf, MSc
16-9, 10.00 uur: mw.drs. Lucia A.W.M. Speth	25-9, 12.00 uur: dhr. Martinus J. Gevonden, MSc
16-9, 14.00 uur: mw. Johanna (Sanne) C.M. van der Weegen, MSc	25-9, 14.00 uur: dhr.drs. Bart T. Biallosterski
	25-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. J.W.M. Muris
	30-9, 9.30 uur: dhr. Bryan Guillaume, MSc
	30-9, 14.00 uur: mw. Linda Springvloed, MSc
	30-9, 16.00 uur: dhr.mr. Bastiaan Kemp

Interne vacatures

- **Projectleider** 'Stages in Limburg', SSC, 22.8 uur, schaal 11
Vacaturenummer: AT2015.126
- **Junior-researcher** Biomedical Materials at Department Orthopaedic Surgery, School Caphri, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2015.159
- **Promovendus** die helpt om de dementiezorg voor mensen die thuis wonen te verbeteren, FHML, 38 uur, salarisschaal promovendus
Vacaturenummer: AT2015.160
- **Promovendus** op het project Risico communicatie over alternatieve gezondheidsbevorderende strategieën - School CAPHRI/Vakgroep Gezondheidsbevordering, FHML, 36-40 uur, salarisschaal promovendus
Vacaturenummer: AT2015.161

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

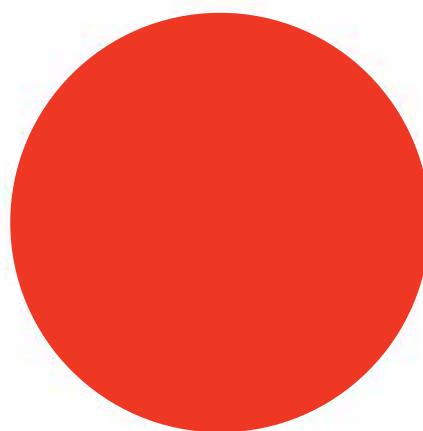
STUDENT DISCOUNT Sharp prices plus... 10% discount on all English textbooks

marked with a red dot

On 2 different Dutch textbooks you'll receive 5% discount on each book

Present your studentcard

Boekhandel Dominicanen
Dominicanerkerkstraat 1
6211 CZ Maastricht
t 043 4100 010
www.boekhandeldominicanen.nl

Sooothai
So original thai

opposite the university

50 seats

Free

recharge laptop or mobile phones

special day offers

ready to go meal for at home

with student card
10% discount

Tongersestraat 54 | 6211 Ip Maastricht | 043-3217946

3HOOG

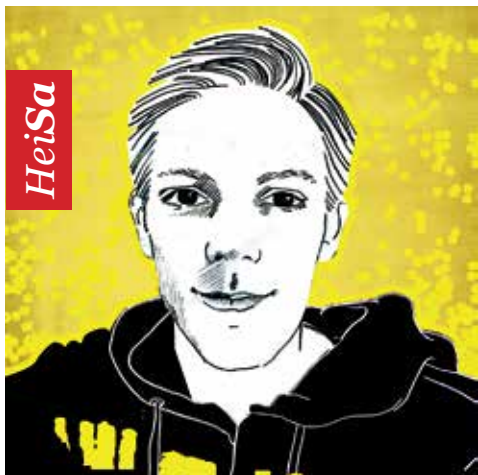
Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

HeiSa

McDonald's

Ik blijf het vreemd vinden: studenten die na een avond zuipen de volgende morgen hun zonden overpeinzen terwijl ze aan een McDonald's ontbijt beginnen.

Het werd er bij mij thuis al met de paplepel ingegoten: eten bij de McDonald's is slecht. Jarenlang zocht ik naar redenen waarom dat dan zo slecht zou zijn, want de reclames tussen Sesamstraat en 't Klokhuis zagen er uitermate smakelijk uit.

Zoals het een ware snotneus betaamt, pakte ik de eerste de beste kans na het behalen van mijn Strikdiploma om een bezoekje aan onze clown Ronald te brengen. De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik toen al niet ondersteboven was van die slappe frietjes en smaakloze burger.

Afgelopen zomer was ik in San Bernardino, Californië, op zoek naar de eerste McDonald's nederzetting. Ik was bereid om mijn belofte om nooit meer zo'n hamburger te eten voor één keer te breken. Wat ik echter aantrof was niks meer dan een flinke dosis vergane glorie.

Achter deze vreeschuur schuilt namelijk een apart verhaal.

In de jaren '30 van de vorige eeuw begonnen de gebroertjes McDonald aan een avontuur dat ze in een mum van tijd zou gaan voorzien van een uitermate lekkere boterham. In San Bernardino openden de broers de deuren van de allereerste McDonald's vestiging. Geloof het of niet, maar daar werd nog vers sinaasappelsap verkocht en werden de ambachtelijke burgers geflipt door een lokale snottaap. Na jarenlang succes besloten de broers hun rechten te verkopen aan de Amerikaanse zakenman Ray Kroc voor het destijds astronomische bedrag van 2,7 miljoen dollar.

Kroc kwam er al snel achter dat de broers hem een loer hadden gedraaid, door een clause in het contract op te nemen dat Kroc in plaats van alle rechten, louter het recht om de keten te franchisen overnam. De allereerste vestiging van McDonald's bleef binnen de familie. Kroc was furieus en bouwde een nieuwe vestiging schuin tegenover de allereerste. De rechter bepaalde vervolgens dat de broers de naam van hun toko moesten veranderen, wat resulteerde in een langzame dood.

In '62 kozen de broers eieren voor hun geld en besloten de deuren dicht te gooien. Kroc walste vervolgens zowel die eerste als zijn eigen McDonald's vestiging in San Bernardino letterlijk plat; hij was helemaal klaar met het gedonder in dit stadje.

Daarna ging hij aan het werk, met het bekende resultaat: de wereldwijde vreeschuur van vandaag waar de hamburger niets meer is dan een dubieuze afstamming van een kartonnen doos.

Romeijn Sadée

De Heisa-column wordt afwisselend geschreven door Arjen van der Heide en Romeijn Sadée

Zuster Miranda

En daar ging ik dan, de Berg af, noodgedwongen maar met een opgewekt hart, want als Germanicus je iets vraagt hoor je als trouw lid van de academische community weliswaar kritisch te luisteren -want dat hoort bij academisch - maar vervolgens natuurlijk wel te gehoorzamen. Als niemand meer naar een Germanicus luistert, waar blijven we dan?

Maar waarheen leidt de weg? "Alles und jedermann gevraagd en ungevraagd bijstaan", had G. gezegd. Tja, ik heb een behulpzame natuur maar als de hulpvraag geheel onbekend is, raak ik toch wel in verwarring. Toen: pats!, een lampje ging branden, want waar denk je als oplettende UMeer aan bij het woord verwarring? Aan Fasos natuurlijk! En aan de psychologen, beroepshalve. Dat laatste leek me om te beginnen de veiligste optie dus ik denk: Albert, pak je fietsje (de stedelijke taxi's zijn permanent gereserveerd voor het AZM-bestuur) en peddel de Maas over, decaan Berny zal je met open armen ontvangen!

Dat was ook zo, open armen en ook nog twee zoenen op mijn kalende schedel, en een uitnodiging om meteen buiten een saffie te gaan roken en aldaar in het zonnetje te vergaderen. Bernadette houdt van informeel. Dus ik breng haar op de hoogte van mijn missie en bied genereus mijn hulp aan, maar ze onderbreekt me: "Aber Albert, womit heeft die verrückte Germanicus je nu weer opgezadeld? Let me tell you: Germe heeft het niet easy mit dir gehad, zou het kunnen zijn dat hij je op een mission impossible heeft geschickt? Sodass je als vanzelf op je schnauze valt? Wij hier hebben in ieder geval no problems hoor!" Geschrokken keek ik haar aan; nam ze me polyglotteus in de maling? Hoezo, geen problemen bij de psychologen? In de krant staat dat 60 procent van hun onderzoek wereldwijd niet deugt want

als je het herhaalt komt er iets heul anders uit; en ze hebben een nieuwe faculteitsdirecteur, was ooit A-verpleegkundige, zuster Miranda, die hebben ze echt niet voor niets gehaald en dan durft Berny te suggereren dat alles kits achter de rits is? Ha! Ik besloot het elders te proberen. Terug over de Kennedybrug reed ik als vanzelf het Tapijnterrein op, naar het EdLab: jong, ambitieus, moeten net als ik dealen met een academische goegemeente die de onhebbelijke gewoonte heeft nieuwe clubjes uit principe niet serieus te nemen; als ze daar geen steuntje in de rug kunnen gebruiken, wie dan wel? "Wat mot je?" Een zware stem achter de deur. "Ik kom je helpen Harm, ik begrijp al je problemen en zo, you the problem, me the solution, snap je? "Sodemieter even gauw op, stuk verdriet, terug in

je hok!"

Oké, *I can take a hint*, ik druij af; als iemand zijn hulpvraag nog niet helemaal helder heeft moet je hem niet dwingen, dat snapt de eerste de beste buurtwerker nog. Maar toen ik vervolgens bij Fasos kwam en daar een verenigd front van twee dakpandecanen tegenover me vond, reinsophie geheten, begon ik het patroon te zien. Wie en wat was ik helemaal voor deze illustere leiders? Een gezant van de Berg zonder officiële titel? Zonder functiebenaming? Verdorie, dat was Germanicus dan mooi vergeten. Germie, ik moet een titel!!

Bergbroeder is nu al op Twitter: @a_bergbroeder

Albert Bergbroeder